

Arrest

nr. 254 207 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 6 maart 2019, diende op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 november 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 30 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing luidt die als volgt:

*“Asielaanvraag: 29/05/2019
Overdracht CGVS: 08/11/2019*

U had een persoonlijk onderhoud op 13 november 2019 van 09u10 tot 12u45 en op 28 juli 2020 van 13u34 tot 15u20 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Gaspart, was beide keren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger afkomstig uit de stad Caracas. De afgelopen 27 jaar woonde u in uw eigen appartement in het stedelijk district Chacao. De afgelopen dertien 13 jaar werkte u als assistent in Marketing en Franchising bij Plasma Creatividad. Daarnaast verkocht u ook kleding aan vrienden en collega's. U nam deel aan marsen en manifestaties tegen de overheid in uw district maar u bent nooit lid of sympathisant geweest van een politieke partij of beweging. Bij uw appartementsblok was een parking waar colectivos een basis hadden. Wanneer u daar voorbij kwam werd u door hen nageroepen en beledigd. Tijdens een manifestatie in april 2017 werden er t-shirts uitgedeeld door de oppositiepartij Primero Justicia. U en uw vrienden kregen ook een t-shirt en beslisten om deze steeds te dragen tijdens manifestaties. Op 1 mei 2017 nam u deel aan een manifestatie tegen de overheid. U werd aangesproken en vastgegrepen door twee mannen die u beledigden en u ervan beschuldigden foto's van hen te hebben genomen. Ze dreigden ermee om u te misbruiken en te doden indien u niet zou verdwijnen. U meent dat deze mannen behoorden tot de groep colectivos die gestationeerd waren in de parking bij uw woning.

U ging na dit incident naar de criminele politie of de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) maar uw klacht werd niet geaccepteerd omdat u de gezichten van de daders niet kon beschrijven en niet wist wie ze waren. Na dit incident nam u niet meer deel aan marsen of betogingen. Enkele dagen later, toen u naar de apotheek ging 's avonds, werd u nabij uw woning aangesproken door 3 mannen met een zwarte kap en een rode T-shirt. Ze sleurden u aan uw haar mee naar de parking, en u werd door hen aangerand, geslagen en beledigd. Ze zeiden opnieuw dat u moest verdwijnen want dat u anders zou sterven. Op een gegeven moment kwam een andere persoon de parking binnen en vluchtten de mannen weg. Volgens u waren het leden van dezelfde colectivo groepering. U ging opnieuw naar de CICPC maar uw klacht werd niet geregistreerd, ditmaal omdat ze de feiten niet ernstig genoeg vonden. U ging terug naar huis en 3 dagen later kwam u de drie mannen met zwarte kappen en rode shirts terug tegen. Ze zeiden dat ze wisten dat u klacht had ingediend en dat ze wisten waar u woonde en welk werk u deed. Ze namen uw gsm af en dreigden ermee om informatie over uw familie op te zoeken en zeiden dat ze van plan waren om u te misbruiken en te doden. Omdat u de stemmen herkende, vermoedt u dat het wederom om dezelfde personen ging.

Omdat u vreesde voor uw leven verliet u twee dagen later uw woning en ging u logeren bij uw nichten in Barquisemeto in de deelstaat Lara. Op 11 juni 2017 nam u de bus van Barquisemeto naar Colombia. U verbleef 15 dagen in Colombia en reisde vervolgens per bus naar Ecuador op 23 juni 2017. Daar verbleef u 1 jaar en 9 maanden. Op 6 maart 2019 reisde u vanuit Ecuador per vliegtuig via Amsterdam naar Brussel. Op 29 mei 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming. In geval van terugkeer vreest u dat de colectivos u zullen verkrachten en vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring in Venezuela te hebben deelgenomen aan antiregeringsmanifestaties en -acties tussen 2009 en mei 2017 (CGVS, p. 5 en 6 en CGVS II, p. 2 en 3), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om uw vermeende verzet tegen de Venezolaanse

regering te staven. Van iemand die zegt aan verschillende manifestaties te hebben deelgenomen, mag nochtans worden verwacht dat zij haar deelname aan die manifestaties zou kunnen aantonen. Gevraagd naar beeldmateriaal antwoordde u dat u in het verleden beschikte over enkele foto's van uw deelname maar dat uw gsm gestolen werd door colectivos en dat u niets had gepost op uw sociale media accounts. U stelde echter dat u soms ging betogen samen met vrienden en collega's (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 3 en 4). Er kan dan ook dan ook aangenomen worden dat u via hen toch beeldmateriaal had kunnen bekomen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw deelname aan antiregeringsmanifestaties vaag, weinig overtuigend en niet geheel consistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u al sinds 2009 deelnam aan manifestaties van de oppositie in uw wijk (CGVS II, p. 2). Gevraagd naar de frequentie van uw deelname stelde u dat nu niet elke dag ging omdat het gevaarlijk was. U verklaarde vaagweg dat u ongeveer twee dagen wel ging en één dag niet of één dag wel en één dag niet. Tijdens het tweede onderhoud stelde u dan weer dat u in de periode 2009 t/m mei 2017 slechts vijftien keer deelnam aan een manifestatie (CGVS I, p. 5 en 6 en CGVS II, p. 2). Voorts verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u niet dagelijks deelnam omdat het onveilig was in uw wijk, dat er traangas werd gebruikt tijdens manifestaties en dat er op het einde van de manifestaties zelfs werd geschoten met rubberkogels vlak bij uw woning (CGVS I, p. 6). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u toch zou hebben deelgenomen terwijl u naar eigen zeggen gefocust was op uw werk, geen politieke interesses had en geen lid of sympathisant was van een bepaalde politieke partij of beweging (CGVS I, p. 5 t/m 7).

Uw gebrek aan enig begin van bewijs betreffende uw beweerde politieke activiteiten en uw vage weinig overtuigende verklaringen hierover, roepen dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw deelname aan manifestaties tegen het Venezolaanse regime. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken.

Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft de door u beweerde problemen met een groep colectivos die gestationeerd waren in een parking vlakbij uw appartement, heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo stelde u dat de colectivos met wie u problemen kende hun basis hadden in de parking vlakbij uw woning (CGVS I, 8 en 10 en CGVS II, p. 4). Hoewel u daar regelmatig moest passeren en door hen werd nageroepen en beledigd kon u echter geen informatie geven over deze groepering. Hiernaar gevraagd antwoordde u zelfs dat u helemaal niets weet over deze groep behalve dat ze daar zijn geplaatst door de overheid (CGVS II, p. 5). Gevraagd naar de naam van de leider van deze colectivos moest u het antwoord schuldig blijven en u kon geen enkele van de colectivos die daar steeds aanwezig waren bij naam noemen (CGVS II, p.5). Gevraagd of andere buurtbewoners gelijkaardige problemen kenden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 4), hoewel u expliciet verklaarde dat u meent dat u gevisieerd werd omdat u in Chacao woonde (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 4). Er kan dan ook worden aangenomen dat andere buurtbewoners gelijkaardige problemen kenden en dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U verklaarde dat u wel met buurtbewoners gesproken heeft over deze colectivos en beweerde zelfs dat alle buurtbewoners vanaf vijf uur 's middags binnen moest blijven omdat er dan geschoten werd door hen. Nogmaals gevraagd of uw burens dan niets meer wisten over de colectivos in de parking antwoordde u dat jullie enkel weten dat colectivos iedereen aanvallen en op iedereen schieten en dat het niet uitmaakt of de slachtoffers kinderen zijn of zwangere vrouwen of ouderen of gehandicapten (CGVS II, p. 5).

Het is ook allerm minst aannemelijk dat u, die reeds werd uitgelachen, beledigd en nageroepen door deze colectivos, het risico zou nemen om langs hun controlepost in de garage te passeren in een t- shirt van de oppositiepartij Primero Justicia. Temeer omdat u geen lid of sympathisant bent van deze (of enige andere) oppositiepartij. Gevraagd waarom u het risico nam om langs de parking te wandelen met een t-shirt van Primero Justicia, antwoordde u dat u dit deed omdat het een symbool was van vrede en omdat u oordeelde dat u zich niets achter iets moest verbergen en openlijk wilde betogen voor de vrijheid van uw land (CGVS I, p. 7 t/m 10 en CGVS II, p. 3 en 4). Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid echter niet herstellen. Uw toevoeging dat ze u ook zouden viseren als u het t-shirt niet had gedragen overtuigt evenmin (CGVS I, p. 10 en 11). U verklaarde voorts dat deze colectivos u begin mei van op straat in de parking binnen sleurden, dat u er werd aangerand maar dat ze op de vlucht sloegen toen ze iemand hoorden binnenkomen. Gezien de algemene situatie in uw wijk waar de inwoners volgens u vanaf vijf uur 's middags moesten binnenblijven omwille van het geweld gepleegd door deze colectivos is het immers weinig aannemelijk dat ze zomaar zouden weggelopen zijn omdat ze een persoon hoorden binnenkomen in de parking waar ze zelfs hun basis hadden geïnstalleerd (CGVS I, p. 8, 9). Hiermee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u gelooft dat God u op dat moment beschermd heeft, een uitleg die geenszins overtuigt (CGVS I, p. 10). U haalde aan dat de colectivos u een derde keer bedreigden met de dood en zeiden dat ze wisten waar u woonde waarna u besliste om te vertrekken (CGVS I, p. 9 en 12 en CGVS II, p. 6). Achteraf zijn ze u echter niet meer komen zoeken. Uw vader en uw nichten die nog steeds af en toe naar uw appartement gaan om te controleren of alles in orde is hebben ook nooit problemen gekend met deze colectivos hoewel ze volgens u nog steeds aanwezig zijn in de parking (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 6).

U verklaarde tot slot dat u zich tot tweemaal toe hebt gewend tot de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) maar dat ze uw klachten weigerden aan te nemen onder meer omdat u de identiteit van de daders niet kende (CGVS I, p. 9 en 11). Dit is echter een loutere blote bewering. U beweerde voorts dat u een klacht had kunnen indienen bij de Policía Bolivariana (de nationale politie) maar dat u dit niet deed omdat u dan gevangen genomen of gedood zou kunnen worden, eveneens een persoonlijke veronderstelling die u niet hebt gestaafd aan de hand van enige concrete feiten of elementen (CGVS I, p. 11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België problemen kende met colectivos die door de overheid in uw wijk waren geplaatst. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een eventuele beperkte steun aan de oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van een eventuele beperkte steun aan de oppositie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk

verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Wat u persoonlijk betreft, dient er opgemerkt te worden dat u in Venezuela nog steeds een eigen appartement bezit (CGVS I, p. 4). U behaalde een bachelor diploma in de richting publiciteit en u hebt gedurende 27 jaar bijna onafgebroken gewerkt, onder meer als receptioniste en assistente bij de Marketing en Franchising afdeling van een bedrijf (CGVS I, p. 4 en 5). U voegde toe dat u goed leefde, dat u uw kosten kon betalen en u gaf aan dat u soms ook geld kon opzij zetten (CGVS I, p. 5). Naast uw reguliere jobs had u nog een bijverdienste. U kocht goedkope kleding aan en u verkocht deze door aan collega's en vrienden (CGVS I, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent.

Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève*
- artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980*
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)*
- beoordelingsfout".*

Over de geloofwaardigheid en de mate van haar politiek activisme zet verzoekster uiteen als volgt:

"Doorheen de bestreden beslissing maakt de verwerende partij een onredelijke en soms oppervlakkige lezing van de verklaringen van verzoekende partij.

Het is inderdaad onredelijk te verwachten dat verzoekster, zelfs bij benadering, een precieze schatting zou kunnen geven van het aantal malen dat zij deelnam aan betogingen. Wanneer zij stelt dat ze ongeveer zo'n 15 keren deelnam is verzoekster niet heel precies.

Haar eigen deelname varieerde met de mobilisatie van de oppositie in Venezuela.

Van 2009 tot maart 2017 nam zij deel aan ongeveer 2 betogingen per jaar. Op basis van deze schatting stelt zij dat zij ongeveer deelnam aan zo'n 15 betogingen.

In april 2017 nam zij echter deel aan veel betogingen. Ongeveer een tiental betogingen. Vanaf één mei ging verzoekster niet meer betogen.

In een rapport uitgegeven op 31 juli 2017 beschrijft de High Commissioner for Human Rights van de Verenigde Natie de situatie tussen april en juli 2017 als volgt:

"On 27 and 29 March 2017, the SCJ's Constitutional Chamber issued rulings Nos. 155 and 156, which allowed the Court to take over the legislative powers of the National Assembly and limited parliamentary immunity. Although partly reversed a few days later, the decisions sparked demonstrations in the capital, which soon spread to the entire country.

On 31 March, the Attorney General declared that the SCJ's decisions marked a "breakdown of constitutional order." 17 On 28 June, the SCJ started the procedure to remove the Attorney General for purported serious misconduct in performing her duties. On 5 August, the Constituent Assembly removed her from office and temporarily appointed the former Ombudsperson to the position. 18

On 1 May, President Maduro called for elections to a Constituent Assembly without submitting the decision to a referendum, a procedure that was followed in the last attempt to reform the Constitution. Opposition parties decided not to participate as they considered that the rules were designed to ensure the majority to the government party. 19 On 16 July, a coalition of main opposition parties called the Democratic Unity Roundtable (MUD) organized a "popular consultation" not envisaged in the constitution. According to its organisers, 7.2 million Venezuelans rejected the Constituent Assembly.

On 30 July, elections for the members of the Constituent Assembly took place. Concerns about lack of transparency arose as the Government did not invite international organisations with experience in monitoring elections and did not allow journalists to approach polling stations. The CNE announced that over 8 million people voted for the 545 members of the Constituent Assembly. At the time of writing the report, 44 countries had challenged the legitimacy of the Constituent Assembly and nine had recognized the results of the elections. During that weekend, the Attorney-General's Office registered 10 killings in the context of anti-government demonstrations. " (p.4)

Vanaf eind maart, begin april 2017 moet er dus worden vastgesteld dat het een bijzonder bewogen periode is op politiek en sociaal vlak in Venezuela, met meerdere mobilisaties van de oppositie:

"According to NGO estimates, 6,729 protests took place from 1 April to 31 July throughout the country, an average of 56 protests per day, an increase of 157 per cent compared to the same period in 2016.22

Unlike previous periods of unrest, the protests took place in almost all parts of the country, and in urban and rural areas. The protests also involved people from different generations and social backgrounds, with youth assuming a leading role.

Protestors combined political and social demands, and sometimes addressed their claims to specific institutions, such as the SCJ or the CNE. " (p. 5)

De overheid treed repressief op:

"OHCHR found that security forces26 systematically used excessive force to disperse demonstrations. Incidents of excessive use of force were widespread and followed a common pattern. The high incidence of excessive force and the level of harm inflicted on demonstrators instilled fear and deterred people from demonstrating."

Tijdens deze periode kregen de colectivos meer beweegruimte en meer verantwoordelijkheden in de handhaving van de publieke orde:

"In addition to scaring, injuring and sometimes killing demonstrators, armed colectivos were allegedly involved in lootings and in the detention of demonstrators. An eyewitness interviewed by OHCHR said:

"We ran away from the security forces that were chasing us. When we reached a public square, the security forces started to withdraw from the streets and then came the colectivos with their motorcycles. They were about 20 people, armed, with their heads covered, and no license plates on the motorcycles.

"116

OHCHR received numerous and consistent accounts that indicated armed colectivos operated with the acquiescence of, and sometimes in coordination with, security forces and local authorities. Security forces did not protect people from armed colectivos and either left the scene when armed colectivos arrived or they did nothing to stop them.

In one case, while armed colectivos were attacking a group of demonstrators, a person later interviewed by OHCHR asked the police to stop them. She was told: "We have orders not to intervene. "117"

Het is in dit context vanaf april 2017 dat verzoekster stelt dat er dagelijks betogingen voor haar woning plaatsvinden dat zij er sowieso langs moet gaan om haar dagelijkse activiteiten te voeren en dat zij soms deelneemt, soms niet. Zie onder andere persoonlijk onderhoud van 13 december (hierna CG1), p. 7 :

"De laatste moment voor uw vertrek, aan welke grote betogingen deed u mee?

In april, 1 april was er een grote betogingen en in april waren veel betogingen. Ik ben in 017 vertrokken, 1 mei was er grote betogingen. Op die dagen waren er bijna elke dag betogingen. Dat was toen in 2017 zo omdat er in die periode het regime wilden omverwerpen. Ik ben in juli 2017 vertrokken. "

In haar tweede interview stelt zij dat zij het hemd van Primero Justicia zo'n tiental keren droeg, terwijl zij die in april 201 kreeg. Verzoekster ging nam niet deel aan betogingen na 1 mei 2017. Dit wilt zeggen dat zij in de maand april ongeveer een tiental keren ging betogen. Zie persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020 (hierna CG 2), p3 :

"En u kreeg het t-shirt in april 2017?

Ja.

(...)

Wanneer beseftte u dat het dragen van dit t-shirt problemen kon geven?

In april toen ik soms naar betogingen ging en de personen met wie ik problemen heb gehad -pijn me van alles beginnen noemen: fascist, imperialist, landverraadster

En hebt u dat t-shirt daarna nog gedragen?

Nadat ik aangevallen ben geweest heb ik het niet meer aangedaan

Hoeveel keer hebt u dat t-shirt gedragen?

Ik ben zo'n tien keer gemest en tien keer heb ik het aan gedaan aangezien het ene vrij land wordt veronderstelt te zijn dacht ik dat ik kon dragen wat ikz elf wou en ik wilde ook vrede en vrijheid voor mijn land

En buiten die tien keer op betogingen hebt u dat nog op andere gelegenheden gedragen?

Neen en na de aanvallen heb ik dat t-shirt ook niet meer gedragen"

Verzoekster is niet incoherent of, op zijn minst, is deze onnauwkeurigheid in haar verklaringen niet van die aard dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen.

Verzoekster stelde dat zij geen interesse heeft in de politiek in die zin dat zij niet lid is van een politieke partij, en geen politieke verantwoordelijkheden wenst te nemen. Zij steunt de oppositie maar heeft geen sympathieën voor een bepaalde partij. Wanneer zij gaat betogen is dit in voordeel van het idee van democratie zelf, en in reactie tegen de moeilijke situatie waarin haar land zich bevind.

Dit is wel een politiek motief. Verzoekster legt het doorleefd en genuanceerd uiteen in haar persoonlijk onderhoud van 13 december 2019 (CG1), p. 5:

"Was u politiek actief in Venezuela?

Ja ik ging naar marsen en betogingen maar ik ben nooit direct politiek betrokken geweest, ik was gefocust op mijn werk dus af en toe ging ik naar marsen en betogingen maar verder niks.

Eerlijk gezegd had ik geen reden om voor een partij te gaan ik had een eigen werk en leven. Politiek is complex in Venezuela het is niet dat ik voor één partij ging.

Om eerlijk te zijn, had ik geen sympathieën voor geen van de 2. Zoals gezegd ging ik wel betogen maar dat was voor de democratie in mijn land ik geloof dat de democratie zich in een moeilijke situatie bevind. Ik ging naar vredevolle marsen en betogingen maar verder heb ik geen politieke interesse gehad. "

Van de verwerende partij mag worden verwacht dat zij voldoende nuances en subtiliteit toont om achter de algemene verwerping van het "politiek systeem" de politieke implicatie van verzoekster te zien en te begrijpen; Zeker als het, tot hier, gaat over de geloofwaardigheid van haar deelname aan betogingen.

Het is aannemelijk dat iemand aan betogingen deelneemt in reactie tegen de moeilijke situatie in haar land op vlak van de democratie zonder dat zij lid of sympathisant is van een politieke partij en zonder dat zij de intentie heeft om lid te worden van of verantwoordelijkheden op te nemen in een oppositiepartij.

Dat verwerende partij twijfelt aan de deelname van verzoekster aan betogingen op basis van haar verklaringen is niet ernstig.

Verzoekster volhardt ook in het feit dat zij er nooit aan dacht om foto's van haarzelf te nemen tijdens betogingen, of te posten op sociale netwerken. Dit is niet daarom dat zij ging betogen.

Zij heeft haar vrienden gecontacteerd maar zij hebben ook geen foto's van verzoekster.

Verwerende partij heeft geen ernstige argumenten o maan de deelname van verzoekster aan betogingen te twijfelen."

Over de vervolging van politieke opposanten in Venezuela verwijst verzoekster ook naar algemene informatie. Vooreerst citeert zij uit de COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van Cedoca van 1 juli 2019. Verder haalt zij enkele paragrafen aan van het rapport "Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van OHCHR van juni 2018.

Hieruit blijkt dat de loutere deelname aan protesten en de loutere uiting van sympathieën voor de oppositie een risico inhoudt. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 5 november 2020, nr. 243 678). De beoordeling van het risico moet worden gemaakt met de andere persoonlijke omstandigheden van verzoekster, zodat alle risicofactoren in overweging worden genomen, alsook de specifieke situatie in de regio van verzoekster.

Over de persoonlijke omstandigheden, met name de situatie in Chacao en verzoeksters problemen met de colectivos, vermeldt het verzoekschrift het volgende:

“Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij sommige elementen van verzoekster relaas niet correct heeft begrepen. In het bijzonder ontstond er een misverstand over de plaats waar de colectivos aanwezig zijn in de wijk van verzoekster en de plaats waar zij slachtoffer werd van de agressie.

De colectivos zijn aanwezig op parkeerplaatsen van verschillende ministeries dicht bij de woning van verzoekster. Verzoekster werd aangevallen en meegesleurd in de parking van haar eigen gebouw. Dit zijn twee verschillende plekken!

De parking waar verzoekster slachtoffer werd van seksuele agressie en poging tot verkrachting is niet de plaats waar de colectivos hun basis hebben, maar de parking van het gebouw van verzoekster waar zij werd meegesleurd door leden van de colectivos.

In deze omstandigheden is het niet onwaarschijnlijk dat de drie aanvallers van verzoekster de vlucht namen toen zij bijna betrap werden in de parking van het gebouw van verzoekster.

Voor de rest volhardt verzoekster in haar verklaringen over het dragen van de t shirt van primero justicia. Voor haar was het dragen van deze shirt een oproep tot vrijheid en een zekere veiligheidsmaatregel tijdens de betogingen. Het was voor haar ook een statement dat zij in vrij land haar vrijheden kon gebruiken.

Na de aanval heeft zij dit t-shirt nooit meer gedragen.

Wanneer verzoekster langs de controlepost van de colectivo passeert met dit t-shirt is dit in de straat, voor de parking van de ministeries waar de colectivo gestationeerd is, en niet in een afgesloten garage.

Verzoekster stelt ook dat zij als bewoner van Chacao als opposant werd gezien door de colectivo. Dit stemt overeen met de informatie dat beschikbaar is voor de wijk Chacao, onder andere op wikipedia:

"Former mayor Leopoldo López Mendoza, elected in 2000 and re-elected for the 2004-2008 term, has played a prominent role in anti-Chavez politics over the past eight years. On November 23, 2008, Emilio Graterón was elected mayor with 47,54% of voted2! Chacao has represented a stronghold for the Venezuelan opposition. Anti-Chavez votes have steadily represented between 85 and 95% of the total votes in the borough, throughout the length of Chavez's administration. "

Het is niet onwaarschijnlijk dat verzoekster dan per definitie werd gezien als een (rijke) opposant. Dit samengenomen met het feit dat zij d et shirt van primero justicia droeg in het begin van de betogingen van april 2017 is een afdoende uitleg voor de politieke motieven van haar agressie.

Trouwens moet er ook worden onderlijnd dat verzoekster steeds coherent was in haar relaas, specifiek, gedetailleerd en doorleefd wanneer zij de chronologie en omstandigheden van haar problemen met de colectivo beschrijft.

Dit is een bijkomend positief element van geloofwaardigheid.

Verzoekers relaas moet als geloofwaardig worden geacht."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking, te meer ieder verzoek om internationale bescherming op de individuele merites dient te worden beoordeeld.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vreest verzoekster bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens haar profiel van politiek opposant.

De bestreden beslissing wordt overgenomen waar deze hierover in het algemeen het volgende stelt:

“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.”

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en colectivo's bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering,

dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (*Algemeen ambtsbericht*, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen "*are likely to be in need of international refugee protection*" in de "*Guidance*" van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: "*depending on the circumstances of the individual case*".

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit de toelichting van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekster zich baseert op de algemene situatie in Venezuela. De Raad stelt vast dat verzoekster een beperkt politiek profiel of engagement heeft.

Verzoeksters toelichting beperkt zich enerzijds tot een herhaling van haar relaas, maar gaat anderzijds voorbij aan het hele relaas van verzoekster dat in twijfel wordt getrokken. Met het betoog dat zich de vraag stelt of alle risicofactoren ertoe leiden dat verzoekster internationale bescherming behoeft, laat zij de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, terwijl het aan haar toekomt om deze concreet te weerleggen. Haar loutere *post factum* verklaringen dat (i) haar eigen deelname varieerde met de mobilisatie van de oppositie in Venezuela, (ii) zij een tiental keer haar t-shirt van "*Primero Justicia*" droeg in april 2017, (iii) zij nog steeds geen bewijzen heeft van haar deelname aan de protesten, (iv) de plaats waar de colectivo's aanwezig waren en de plaats waar zij het slachtoffer werd van seksuele agressie niet dezelfde was, werpt geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Ze worden door de Raad hernomen:

"Wat betreft uw verklaring in Venezuela te hebben deelgenomen aan antiregeringsmanifestaties en -acties tussen 2009 en mei 2017 (CGVS, p. 5 en 6 en CGVS II, p. 2 en 3), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om uw vermeende verzet tegen de Venezolaanse regering te staven. Van iemand die zegt aan verschillende manifestaties te hebben deelgenomen, mag nochtans worden verwacht dat zij haar deelname aan die manifestaties zou kunnen aantonen. Gevraagd naar beeldmateriaal antwoordde u dat u in het verleden beschikte over enkele foto's van uw deelname maar dat uw gsm gestolen werd door colectivos en dat u niets had gepost op uw sociale media accounts. U stelde echter dat u soms ging betogen samen met vrienden en collega's (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 3 en 4). Er kan dan ook dan ook aangenomen worden dat u via hen toch beeldmateriaal had kunnen bekomen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw deelname aan antiregeringsmanifestaties vaag, weinig overtuigend en niet geheel consistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u al sinds 2009 deelnam aan manifestaties van de oppositie in uw wijk (CGVS II, p. 2). Gevraagd naar de frequentie van uw deelname stelde u dat nu niet elke dag ging omdat het gevaarlijk was. U verklaarde vaagweg dat u ongeveer twee dagen wel ging en één dag niet of één dag wel en één dag niet. Tijdens het tweede onderhoud stelde u dan weer dat u in de periode 2009 t/m mei 2017 slechts vijftien keer deelnam aan een manifestatie (CGVS I, p. 5 en 6 en CGVS II, p. 2). Voorts verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u niet dagelijks deelnam omdat het onveilig was in uw wijk, dat er traangas werd gebruikt tijdens manifestaties en dat er op het einde van de manifestaties zelfs werd geschoten met rubberkogels vlak bij uw woning (CGVS I, p. 6). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u toch zou hebben deelgenomen terwijl u naar eigen zeggen

gefocus was op uw werk, geen politieke interesses had en geen lid of sympathisant was van een bepaalde politieke partij of beweging (CGVS I, p. 5 t/m 7).

Uw gebrek aan enig begin van bewijs betreffende uw beweerde politieke activiteiten en uw vage weinig overtuigende verklaringen hierover, roepen dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw deelname aan manifestaties tegen het Venezolaanse regime. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie."

"Wat betreft de door u beweerde problemen met een groep colectivos die gestationeerd waren in een parking vlakbij uw appartement, heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo stelde u dat de colectivos met wie u problemen kende hun basis hadden in de parking vlakbij uw woning (CGVS I, 8 en 10 en CGVS II, p. 4). Hoewel u daar regelmatig moest passeren en door hen werd nageroepen en beledigd kon u echter geen informatie geven over deze groepering.

Hiernaar gevraagd antwoordde u zelfs dat u helemaal niets weet over deze groep behalve dat ze daar zijn geplaatst door de overheid (CGVS II, p. 5). Gevraagd naar de naam van de leider van deze colectivos moest u het antwoord schuldig blijven en u kon geen enkele van de colectivos die daar steeds aanwezig waren bij naam noemen (CGVS II, p.5). Gevraagd of andere buurtbewoners gelijkaardige problemen kenden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 4), hoewel u expliciet verklaarde dat u meent dat u gevisieerd werd omdat u in Chacao woonde (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 4). Er kan dan ook worden aangenomen dat andere buurtbewoners gelijkaardige problemen kenden en dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U verklaarde dat u wel met buurtbewoners gesproken heeft over deze colectivos en beweerde zelfs dat alle buurtbewoners vanaf vijf uur 's middags binnen moest blijven omdat er dan geschoten werd door hen. Nogmaals gevraagd of uw burens dan niets meer wisten over de colectivos in de parking antwoordde u dat jullie enkel weten dat colectivos iedereen aanvallen en op iedereen schieten en dat het niet uitmaakt of de slachtoffers kinderen zijn of zwangere vrouwen of ouderen of gehandicapten (CGVS II, p. 5).

Het is ook allerm minst aannemelijk dat u, die reeds werd uitgelachen, beledigd en nageroepen door deze colectivos, het risico zou nemen om langs hun controlepost in de garage te passeren in een t- shirt van de oppositiepartij Primero Justicia. Temeer omdat u geen lid of sympathisant bent van deze (of enige andere) oppositiepartij. Gevraagd waarom u het risico nam om langs de parking te wandelen met een t-shirt van Primero Justicia, antwoordde u dat u dit deed omdat het een symbool was van vrede en omdat u oordeelde dat u zich niets achter iets moest verbergen en openlijk wilde betogen voor de vrijheid van uw land (CGVS I, p. 7 t/m 10 en CGVS II, p. 3 en 4). Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid echter niet herstellen. Uw toevoeging dat ze u ook zouden viseren als u het t-shirt niet had gedragen overtuigt evenmin (CGVS I, p. 10 en 11). U verklaarde voorts dat deze colectivos u begin mei van op straat in de parking binnen sleurden, dat u er werd aangerand maar dat ze op de vlucht sloegen toen ze iemand hoorden binnenkomen. Gezien de algemene situatie in uw wijk waar de inwoners volgens u vanaf vijf uur 's middags moesten binnenblijven omwille van het geweld gepleegd door deze colectivos is het immers weinig aannemelijk dat ze zomaar zouden weggelopen zijn omdat ze een persoon hoorden binnenkomen in de parking waar ze zelfs hun basis hadden geïnstalleerd (CGVS I, p. 8, 9). Hiermee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u gelooft dat God u op dat moment beschermd heeft, een uitleg die geenszins overtuigt (CGVS I, p. 10). U haalde aan dat de colectivos u een derde keer bedreigden met de dood en zeiden dat ze wisten waar u woonde waarna u besliste om te vertrekken (CGVS I, p. 9 en 12 en CGVS II, p. 6). Achteraf zijn ze u echter niet meer komen zoeken. Uw vader en uw nichten die nog steeds af en toe naar uw appartement gaan om te controleren of alles in orde is hebben ook nooit problemen gekend met deze colectivos hoewel ze volgens u nog steeds aanwezig zijn in de parking (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 6).

U verklaarde tot slot dat u zich tot tweemaal toe hebt gewend tot de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) maar dat ze uw klachten weigerden aan te nemen onder meer omdat u de identiteit van de daders niet kende (CGVS I, p. 9 en 11). Dit is echter een loutere blote bewering. U beweerde voorts dat u een klacht had kunnen indienen bij de Policía Bolivariana (de nationale politie) maar dat u dit niet deed omdat u dan gevangen genomen of gedood zou kunnen worden, eveneens een persoonlijke veronderstelling die u niet hebt gestaafd aan de hand van enige concrete feiten of elementen (CGVS I, p. 11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België problemen kende met colectivos die door de overheid in uw wijk waren geplaatst. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een eventuele beperkte steun aan de oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van een eventuele beperkte steun aan de oppositie.”

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster in juni 2017 uit Venezuela is vertrokken en geen asiel heeft gevraagd in Colombia, Ecuador of Nederland, waar zij ook is geweest, alvorens in maart 2019 in België haar verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster beschikte daarbij over een visum, afgegeven op 21 december 2017 te Quito, in Ecuador, voor een periode van twee jaar (Documenten, stuk 6, nr. 1). Haar blote bewering dat zij is vertrokken uit Ecuador omwille van de xenofobie en omdat zij geen vast werk in een restaurant had, wordt niet aanvaard (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 10-11).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt tegen de bestreden beslissing. Ook uit de beschikbare landeninformatie en gegevens waarop de Raad acht kan slaan, blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing, die ongemoeid bleef door verzoekster, hier hernomen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP